

Csikor Klára, 9 éves

A fecske, a legény és a finnyás királylány

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kelletős kellős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert... Abban pedig egy kicsinyke legényke. A kert bizony nagy volt, szép volt, termett szőlő szőlő, mosolygó alma, csengő barack is benne, a legény nagyon jól érezte magát.

Ám egy szép napon rájött: bánat nyomja a szívét, s azt is tudja, hogy mi.

Kis fecske röpiült arra, és odacsivítelt:

– Te legény, látom, gondod, bajod van. Mondd el, hátha tudok segíteni rajta!

– Ugyan, nem tudsz te segíteni azon! De ha szeretnéd, elmondom. Két óriáslépésre innen, a százegyedik tüzes szigeten, a sárkány várában raboskodik a világ legszebb lánya, Klaudia. Én ki szeretném szabadítani, csak nem tudom, hogy fogjak hozzá.

– Ez valóban nagyon szomorú. Tudom viszont, hogy merre van a századik tüzes sziget.

Onnan pedig látszik a százegyedik tüzes sziget is, ha belenézünk a csodakristályba. Ez egy szép, gömb alakú kristály, amibe ha belenézünk, rögtön messzebbre látunk. Egy nagy sas őrzi ott, a századik szigeten.

– Megszerzem tőle, és kiszabadítom Klaudiát! Csak vigyél oda!

– Rendben, csak várj egy kicsit! – azzal a fecske csőrével kihúzott egy szép tollat a farkából, és belefűjt. Nemsokára nagy csapat fecske gyűlt össze a kertben. A legény fölmászott a hátukra, azok meg fölroppentek, és hamarosan már látszott is az Óperenciás tenger századik tüzes szigete.

Éppen a Nagy Szikla tövében landoltak. Ennek tetején fészkelte a sas. A legény éppen azon gondolkozott, hogy miként jut föl a madárhoz, amikor hirtelen szárnyzuhogás, vijjogás, és egy puffanás közepette ott termelt a sas.

– Mit kerestek a szigeten?! – mennydörögte. A fecskék riadtan szétrebbentek. A legény viszont összeszedte minden bátorságát, és így válaszolt:

– A csodakristályt szeretném kölcsönkérni tőled, hogy segítségével eljuthassak a százegyedik szigetre, és kiszabadíthassam a világ legszebb lányát!

De mivel a nagy madár vészjóslóan közelebb lépett, gyorsan a tarisznyájába nyúlt, hogy elővegye a parittyáját, hátha szükség lesz rá. Rögtön elő is vette azt, amit fának érzett, és legelőször a kezébe akadt. Nagy meglepetésére azonban nem a parittyája volt a kezében, hanem egy fűrt szőlő szőlő. Már éppen vissza akarta dugni, hogy most már tényleg a parittyáját vegye elő, amikor a sas hirtelen egész furcsán kezdett viselkedni. Szemei kikerekedtek, tollai remegtek, majd boldogan felkiáltott:

– Ó, milyen hős lovaggal találkozom! Kérlek, bocsáss meg nekem, amiért megtámadtalak, csak hát, ugyebár, nem mondtad, hogy gyógyszer is van nálad!

– Tessék? – kérdezte a legény. – Nem értek semmit. Milyen gyógyszer?

– Hát nem tudod? Akkor miért hoztál magaddal szőlő szőlőt?

– Őszintén szólva... nem tudom, hogy került bele a tarisznyámba, mert nem volt ott, az biztos!

– Figyelj ide! Tudnod kell, hogy beteg az egyik szárnyam, és nem tudok rendesen repülni. Erre a betegségre éppen csak a szőlő szőlő az orvosság. És aki elhozza nekem, annak teljesítem egy kívánságát. Mit kérsz tőlem?

– A csodakristályba szeretnék belenézni! – szölt a legény, és odaadta a szőlőfűrtöt a sasnak, aki bekapta az egészet, és hátán a legénnyel fölropiült a fészkéhez.

Óvatosan szedte elő a csodakristályt, s a legény kezébe nyomta.

– Nézz bele! – mondta.

A legény engedelmeskedett.

– Ott van! – kiáltott, s valóban, a távolban ott lángolt a százegyedik tüzes sziget.

A sas így szólt:

– Tehát a százegyedik szigetre szeretnél menni?

– Igen! – felelt határozottan a legény.

– Nos – mondta a madár, – mivel éppen oda akarok menni én is, hogy elmondjam a keresztapámnak, a sárkánynak, hogy meggyógyult a szárnyam, elvihetlek magammal.

– Köszönöm szépen! – kiáltott a legény. Felmászott a sas hátára, és már hasították is a levegőt.

Hamar odaértek. A sas azt mondta:

– Próbáld meg valahol bejutni! Nekem van egy titkos bejáratom, hogy bármikor meglátogathassam a keresztapámat, de azt csak én használhatom. Sok szerencsét! – és eltűnt.

A legény meg körbesétált, hátha talál valami rést vagy ajtót, ahol bemászhat. De nem talált.

Végignézett a váron, és észrevett egy nyitott ablakot.

– Pompás! – suttogta csillogó szemmel, és elkezdett felkapaszkodni a várfalon.

Az ablakpárkányon körbenézett, majd beugrott.

Kis szobában volt, a sarokban asztal, szék, a falnál egy ágy állt. Az ajtó az ablakkal szemben volt. A legény gyorsan odament, és kisétált a folyosóra.

Rengeteg bejárat nyílt onnan, több kanyar után pedig észrevett egy óriási, faragványokkal díszített kétszárnyú ajtót. Óvatosan belesett a kulcslyukon. Bent ült a hétfejű sárkány és a sassal beszélgetett. A legény résnyire nyitotta az egyik szárnyat, és belépett. A két tereferelő azonnal felkapta a fejét, a sas elmosolyodott, a keresztapja érdeklődve nézte, majd így szólt:

– Adj’ Isten! Ki vagy te, mit szeretnél?

– Keresztfiad barátja vagyok – kezdte a legény, – és Klaudiát szeretném!

– Rendben, vidd nyugodtan! A szomszéd szobában van.

– Köszönöm! – mondta a legény, és kilépett. – De vajon hogy lehetséges, hogy semmi próba, semmi kérdés, csak úgy ideadják? – tűnődött magában. Közben odaért a szomszéd szoba ajtajához, és kinyitotta. Odabent ült a világszép lány, és a szoknyája szélét csavargatta.

Valóban nagyon szép volt: arany a haja, búzavirág a szeme, tejfehér a bőre.

– Gyere, Klaudia! – kiáltott a legény. – Kiszabadítalak!

– Ó – szólt Klaudia, – egy herceg! Vagy... nem is herceg? Mindegy, a fő az, hogy eljött értem!

Ekkorra már megjelent a sas is.

– Gyertek, hazaviszlek titeket! – mondta.

Kisétáltak a várudvarra, onnan indultak. A sárkány sokáig integetett utánuk.

A legény és Klaudia beszélgettek, de a világszép lány egyre kényesebben viselkedett.

– De hát miért nem griffmadárral jöttél értem? Az kényelmesebb! És hol a gyűrű? – Ilyesfélét mondott.

Nemsokára megérkeztek a kertbe. Az első dolog, amit Klaudia meglátott...

– Egy királyfi! – sikkantott. Valóban! Egy királyfi állt a szőlő szőlő karói mellett.

– Ő kell nekem! – kiáltott a világszép lány, és már futott is a királyfihoz.

– Gyere, elviszlek a palotába! – ennyit hallottak még, többet nem.

A legény elszomorodott.

Odarepült hozzá a fecske.

– Mi a bánatod? Hiszen megszabadítottad a világszép lányt. Én tettem a szőlőt a tarisznyádba, én vittelek a szigetre... mindig jót akartam neked... mi a baj?

A legény felnézett, s egy barna szemű, barna hajú lány állt előtte! A legény rájött, hogy ő a neki való pár.

Összeházasodtak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Hogy Klaudiával mi lett? Boldogan él a királyfival. Hacsak finnyássága miatt vissza nem viszik a sárkányhoz.